

Un număr vechiu 6 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: N. C. SCHINA, Președinte la Curtea de apel București

Secretar: VIRGIL ANGHELOVICI

Doctor în drept de la Paris, magistrat

Redactor-proprietar: I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România 100 lei
6 luni 50 »
3 luni 25 »

APARE ODATA PE SAPTAMANA
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
Lângă Palatul Justiției
= TELEFON 13/29 =

SUMAR

— PROGRAMUL NOSTRU, Direcțiunea.

— **Sărbătorirea d-lui Al. Bărsescu**, primul-președinte al Curții de apel din Galați cu ocazia avansării sale ca consilier la Înalta Curte de Casație;

— **Raporturile între Magistratură și Barou**, cuvântare ținută de d-l avocat Trancu-Iași în numele «Curierului Judiciar» la banchetul dat în onoarea d-lui Al. Bărsescu;

JURISPRUDENȚA:

— Casație s. unite: **Ministerul de finanțe cu Primăria Vaslui**, (Nu se poate invoca prescripția de 30 ani nici aceea din art. 125 leg. cont. publice asupra sumelor depuse la Casa de Depuneri, care este o instituție de depozit permanent și inviolabil);

— Casație s. II: **Societ. anonimă C'aiton & Shultlevorth cu Al. Bogdan și Firma Eisenhutenwerk cu B. Aftalion**. (Despre moratoriul acordat față cu străinătatea prin măsurile legii excepționale);

— Curtea de Apel Galați s. I: **August Scolnohn cere vizarea și liberarea spre încasare a recipsei Ad-ții financiare Brăila**. (Despre raportul care există între căpitanul de vas și încărcător), cu o Notă de d-l avocat Radu Portocală;

— Justiția de pace din Toulouse. (Despre dreptul de retenție în materie de vânzare), cu o Notă de d-l profesor D. Alexandresco;

Rezumatele jurisprudenței Curței noastre de Casație

Casația I. No. 1. Mobilizați. — Suspendarea acțiunii și procedurilor — Dacă se aplică și funcționarilor c. f. r?; **No. 2:** Urmărire silită. — Imobil dotal. — Autorizare. — Dreptul de apărare. — Avocat. — Aprecieri suverană. — Apelul făcut de partea câștigătoare. — Cerere de conexare cu apelul făcut de partea protivnică. — Inadmisibilitate. — Motiv de casare. — Respingerea. **No. 3:** Timbru. — Acțiuni imobiliare. — Pământ rural. — Scutire de taxă, indiferent de persoanele care au făcut acțiunea. — Casare. — (Art. 43 al. 31 lega timbr.; art. 33 al. final legea jud. ocoale).

Casația II: No. 1: Fals. — Lipsa interpelării prevăzută de art. 164 pr. civ. Dacă împiedică urmărirea părții care s'a servit de actul fals? **No. 2:** Jurați. — Chestiuni. — Precuțetare și Pândirea. — Două chestiuni separate; **No. 3:** Martor. — Ascendent al acuzatului ascultat ca martor deși una din părți s'a opus. — Depoziție nulă;

Casația III: No 1: Contrabandă. — Măcelar instalat în apropierea frontierei — Vânzare de carne la străinii de peste frontieră ce obicinuit au acces pe teritoriul țării; **No. 2:** Succesiune. — Taxe succesoriale. — Descendenți. — Avere rurală. — Scutire de taxe. — Când are loc. — Casare. **No. 3:** Societate comercială. — Opoziție. — Semnarea ei de o persoană fizică, care reprezintă firma. — Dacă e suficientă semnarea numai a numelui de familie?

Apel de colaborare, Dr.

PROGRAMUL NOSTRU

Mândra și glorioasa noastră țară, mărită în hotarele ei etnice prin alipirea la vechiul regat a provinciilor desrobite, este în așteptarea realizării

operei de organizare pentru a deveni un factor important de cultură, de muncă și de producțiune.

Cu tot trecutul său sbuciumat, poporul român a avut încredere în misiunea lui și a păstrat nealterat caracterul rasei și afinitatea sufletească cu toți românii din provinciile separate de nații barbare și cotropitoare. Deaceia instinctul de rasă și conștiința națională ne-au alipit de Puterile acelea cari luptau pentru libertatea și dreptul popoarelor. Astfel am făcut să renască Ardealul cel înțelept și cult pe Tricolorul căruia a stat totdeauna scris cuvântul „Unire” simbol al renașterii sufletului românesc; Bucovina, grădina României, păstrătoare a leagămului lui Ștefan cel Mare și adăpost al cărturarilor și apostolilor redesteptării naționale de pretutindeni; mănșosul și frumosul Banat, chee a Transilvaniei; Basarabia, mina de bogăție cea dintâi alipită sufletului românesc, altădată parte integrantă din vechea Moldovă.

Popor oțelit prin suferințe de secole, ce a dat dovada unor virtuți civice demne de imitat, la care spiritul de ordine este rezultat exclusiv al conștiinței datoriei, nu-i va fi greu să-și ia locul ce destinelul i-a rezervat alături de popoarele mari.

Organizarea ce țara așteaptă trebuie cât mai de grabă înfăptuită. La această viitoare organizare orice suflet românesc este dator să contribuie.

* * *

În aceste sentimente, după o întrerupere de aproape trei ani, datorită exclusiv evenimentelor războiului „Curierul Judiciar” care timp de 25 ani neîntrerupți s'a bucurat de încrederea și considerațiunea numeroșilor săi cititori, își reia aparițiunea sub o nouă direcțiune și cu concursul unor colaboratori ai elitei intelectuale, de profesori universitari, magistrați și avocați.

Trecutul revistei este o garanție pentru viitor; prin autoritatea și prestigiul ei s'a impus tuturor pentru că nu s'a depărtat dela forma și ținuta ce trebuie să aibă orice desbatere cu caracter științific: obiectivitate în discuțiune, respect pentru persoana

ce o provoacă. Numai astfel o critică, fie ea cât de aprigă sau pasionantă, poate pune în adevărata lor lumină principii sănătoase și contribui în cel mai înalt grad la paza ordinii juridice a Statului.

Curentul acesta a fost mai cu osebire imprimat atunci când revista a fost condusă de d-l Dumitrie Alexandrescu, savantul profesor și autor, ce face cinste neamului și care a contribuit atât de mult la perfecționarea și îndrumarea științei juridice române.

Asigurați și pe viitor de pretiosul său concurs, nu putem reîncepe activitatea noastră fără a-i exprima cu această ocaziune omagiul profunde noastre grațitudini.

* * *

Programul activității noi direcțiuni pentru viitor sperăm să fie rodnic; orizonturi noi și neprevăzute altădată s'au deschis prin rezultatul fericit al războiului.

Alipirea fără condițiuni a nouilor provincii la vechiul regat impun unificarea întregii noastre legislațiuni.

Primul punct al programului nostru va fi dar o colaborare la această mare operă națională, operă care chiar însuși glasul autorizat al eminentului jurist și bărbat de Stat d-l Iuliu Maniu, președintele consiliului dirigent al Ardealului, o formula astfel: „directiva politicii generale urmează a se face pe „baza unirii necondiționate și desăvârșită cu România, excluzându-se ori-ce tendințe de viață autonomă. Nu va fi dar vorba de un particularism „provincial ce nu ar fi potrivit cu progresul și unitatea națională a României întregite, pentru care „concentrarea tuturor forțelor naționale în serviciul „Statului este de neapărată trebuință“.

Este și firesc ca frați care vorbesc aceeași limbă, au aceleași moravuri și sentimente, să aibă aceleași legi. Și în această privință vom face un călduros apel la toți juriști din provinciile alipite și din țară, spre a ne arăta directivele după care cred că ar fi nemerit să se facă această unificare în interesul progresului și unității naționale a României Mari.

Al doilea punct al programului, va fi consacrat doctrinei dreptului în care urmărind mișcarea de democratism social, vom căuta a arăta directive noi pentru modificarea sau crearea diferitelor legislațiuni și instituțiuni fundamentale, pentru punerea lor în acord cu tendințele și ideile timpului.

În dreptul civil, în dreptul comercial, în dreptul penal, rămase în urmă față eu legislațiunea altor State, ne lipsesc legi și instituții care vor trebui introduse. Vom avea de luat, poate, și multe din legile și instituțiunile provinciilor alipite.

În dreptul nostru constituțional s'a produs un început prin modificarea regimului proprietății și mai ales prin introducerea reprezentării minorităților și

a chemării maselor poporului la viața publică. Este de văzut dacă aceste schimbări nu atrag după sine modificări necesare și în organizarea constituțională a celorlalte puteri ale Statului.

În special puterea judecătorească va forma obiectul unor preocupări speciale în vederea definirii rolului ei constituțional și a unei aplicări mai accentuate a principiului separațiunii puterilor.

Viitoarea descentralizare administrativă, care va lua loc desigur în constituția noastră, va cere stabilirea unui regim de drept care să asigure o cât mai egală distribuție a justiției.

O asistență judiciară și gratuitatea justiției pentru cei în indigență sunt reforme necesare de introdus în viitoarea organizare a justiției din România Mare.

Mișcarea feministă, și noile curente create în dreptul ginților de principiul wilsonian și în special acel al autodeterminării popoarelor nu vor scăpa de asemenea criticilor obiective și studiilor noastre speciale.

Al treilea punct al programului nostru va fi acela de a da aceeași dezvoltare și părți aplicative a dreptului: jurisprudența în genere precum și cea specială provocată prin influența efectelor războiului. Dreptul jurisprudențial este astăzi un compliment necesar al teoriei abstracte, fără de care nici un progres n'ar mai fi posibil.

* * *

În dezvoltarea acestui program, noua direcțiune continuând tradițiunea își propune ca linie de conduită neamestecul în luptele politice de partid, căci numai astfel vom putea păstra caracterul nepărtinitor al misiunii noastre.

În acest mod înțelegem să ne facem datoria, căci numai așa vom contribui la creșterea capitalului moral și intelectual al țării; vom ridica astfel și nivelul studiilor juridice, singurul scut al respectului libertății, adevrei și onoarei fie-căruia.

DIRECȚIUNEA.

Sărbătorirea D-lui AL BÂRSESCU, Primul-Președinte al Curței de Apel Galați cu ocazia avansării sale ca consilier la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Sâmbătă 24 Mai a. c. a avut loc la Galați un grandios banchet oferit de magistratură și barou în onoarea d-lui Al. Bârsescu, iubitul fost prim-președinte al Curței de Apel din Galați, avansat consilier la Înalta Curte. Rar s'a văzut o sărbătoare mai frumoasă și o înfrățire între cei ce conlucrează la împărțirea dreptății.

Au vorbit d-nii: N. Dumitrescu, actual Prim-Pre-

sedinte al Curței din Galați, Gh. Mavromati, decanul baroului, Zamfir Filoti, Președintele Comisiunii Interioare, Trancu-Iași, în numele Comitetului de Redacție al acestui ziar, Camil Demetrescu, Prim-Președinte al Trib. de Brăila, în numele magistraturei de acolo, care a participat în corpore la banchet, Petrescu Dâmboviță, fost Prim-Președinte la Trib. Covurlui, actual Inspector judecătoresc, A. Bogdan, actualul Prim-Președinte la Trib. Covurlui, Gh. Sărățeanu, Procuror General, Ion Măgură, avocat, Virgil Benișache, avocat și Neculai Petrescu în numele avocaților din Brăila.

La frumoasele cuvântări ținute a răspuns sărbătoritul d-l Bărsescu printr'un calduros discurs.

Dăm loc mai jos cuvântărei d-lui Gr. L. Trancu-Iași:

Raporturile între Magistratură și Barou .

Cuvântarea d-lui Trancu-Iași în numele «Curierului Judiciar» la banchetul dat în onoarea d-lui Al. Bărsescu.

Domnilor,

La această sărbătoare a baroului și a magistraturei să-mi permiteți să spun câteva cuvinte în numele Comitetului de Redacție al Curierului Judiciar, a cărei apariție am plăcerea să v'o anunț.

Suntem fericiți că după atâta muncă laolaltă cei de dincolo de bară cu cei de dincoace de ea, putem să avem această zi de răgaz în cinstea unuia dintre cei mai iubiți magistrați.

Conlucrăm cu toți în acelaș scop. Aducem omagii magistraturei una din puținele ramuri de activitate din țară care a fost la înălțimea misiunii, cu toate condițiile materiale precare ale magistratului. Să nu uitați Domnilor Magistrați, greutățile cu care și noi avem de luptat. Dați întreaga atențiune cuvenită baroului, acordați buna-voință și îngăduința D-stră colegilor noștri începători, o acordăm și noi adesea tinerilor magistrați.

Treceți hotărârile prin bunătatea sufletului, dincoace de bară e întreaga organizare socială căreia deciziile D-v. îi asigură ordinea și dreptatea.

Nu uitați niciodată că la baza tuturor raporturilor dintre oameni trebuie să fie dragostea.

„*Fiecăruia ce e al său*“ este deviza justiției și cu drept cuvânt în celebrul discurs asupra alianței dintre Barou și Magistratură, Philip Dupin spunea :

„*Magistratura are dreptul la respect. Baroul la atențiune.*“

„El are nevoie de a i se respecta independența. În ea găsește forța necesară de a-și exercita misiunea. Ea singură poate da cuvintelor sală strălucire și energie :

„*Tot ceiace nu este liber este fără demnitate !*“

Independența, aceasta ne dă toată puterea în lupta pentru drept.

Toată puterea ! Căci la 1713, atunci când încă principiile revoluțiunii franceze nu erau consacrate, Fyot de la Marche spunea în „*L'éloge et les devoirs de la profession d'avocat*“.

„*Fără arme această profesiune sperie forța. Fără eforturi oprește violența. Fără pregătiri reduce puterea și fastul la modestie și frică. Sărăcia îl caută ca adăpost al ei. Abundența ca sprijin. Onoarea ca lumina ei. Reputația ca resursă a ei. Viața chiar ca un mijloc de conservare. Justiția a luat-o ca unul din principalele instrumente ale oracolelor ei*“.

Câtă înălțare este în exercițiul profesiunii noastre ne-o spune Kazarinof într'o strălucită pledoarie a sa :

„*Avocatul trebuie să ridice glasul pentru cel inocent. Avocatul ca și preotul trebuie să meargă către cel care expiră*“.

„*Avocatul trebuie să fie acolo unde forța sufletului omenesc să sfărâmă în luptă pentru drepturile sale sacre*“.

Pilda magistratului Bărsescu și mai ales blândeța și bunătatea sufletului dorim să fie urmată de toți cei ce-și consacră activitatea magistraturei.

Având aceste două calități caracterizează întreaga sa personalitate. Atențiunea față de barou ne-a făcut pe noi avocații să-l iubim și să regretăm atât plecarea sa.

Ce rol mare va avea acum Inalta Curte a României întregite pentru cimentarea legăturii veșnice între toată suflarea românească !

Duceți cu d-stră Domnule Bărsescu în sânul Inaltei Curți pe lângă solidele d-stră cunoștinți juridice, admirabilele calități ale sufletului d-voastră care sunt așa de necesare mai ales în trăinicia legăturilor dintre frați.

Dacă funcțiunile nu le mai exercitați în mijlocul nostru, păstrăm însă nădejdea că blândeța, bunătatea și dragostea ce ne-ați arătat-o nu va părăsi nici magistratura, nici baroul din Galați care astăzi, grație tot d-voastră, sărbătorește raporturile, colaborarea lor de fiecare zi.

Ar fi de dorit ca reuniuni de acestea să aibă loc în toate ocaziile de asemenea natură, fiindcă ele lucrează foarte mult la cimentarea raporturilor de bună colaborare între magistratură și barou.

Iscod.

Inalta Curte de Casație și Justiție s.-unite

Audiența de la 22 Oct. 1915

Președinția D-lui G. N. BAGDAT, prim-Președinte

Ministerul de Finanțe cu Primăria Vaslui

Casa de Depuneri. — Caracterul ei. — Sume depuse. — Prescripțiune. — (Art. 1857 și 1890 c. civil ; Art. 125 al. II legea contabilității publice).

1. *Casa de Depuneri și consemnațiuni fiind o instituție de depozit permanent și inviolabil, nu-și poate schimba această calitate de depozitară publică în aceea de debitoare și, prin urmare, nu poate invoca prescripția de 30 ani în ce privește sumele depuse.*

2. *Prescripția din art. 125 al. II legea contabilității publice este cu totul specială și se aplică numai în-*

casărilor de sume provenite din contribuțiuni și alte venituri ale Statului, iar nu și în privința sumelor depuse la Casa de Depuneri.

Decizia No. 13/915. — Respins recursul făcut de Ministerul de finanțe contra deciziei Curții de apel București s. III, No. 154/914, dată în proces cu Primăria Comunei Vaslui.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l *cousilier Dobriceanu*;

Pe d-l avocat C. Marinescu din partea Ministerului de finanțe în dezvoltare motivelor de recurs;

Pe d-l avocat Gr. Urlățianu în combateri și pe d-l Procuror-general Sc. Popescu în concluziuni pentru respingere;

Deliberând,

Având în vedere decizia adusă în recurs, din care se constată că primăria comunei Vaslui a depus la Casa de depuneri, pe contul său, în anul 1872, sub recipisa No. 54961, suma de 4261 lei, 32 bani, reprezentând zecimi comunale; că această sumă, împreună cu dobânda ei, de 4334 lei, 32 bani, a fost încasată de Ministerul de finanțe, prin ordonanță No. 14132 din 30 Iulie 1906, crezându-se în drept a o încasa în virtutea legii din 4 Februarie 1883; că, în anul 1912, primarul comunei Vaslui, a cerut Casei de depuneri, prin adresa No. 1022, restituirea depozitului, cu dobânzile convenite, la care cerere Casa de depuneri a răspuns că menționata sumă a fost încasată, încă din anul 1906, de Ministerul de finanțe; că primăria comunei Vaslui s'a adresat atunci direct Ministerului de finanțe pentru a-i restitui suma încasată, însă Ministerul a refuzat restituirea, pe motiv că acea sumă a fost bine încasată pe baza legii din 4 Februarie 1883; că în urma acestui refuz, primăria a intentat acțiune Ministerului, pentru a restitui suma de 8.595 lei, 64 bani, pentru motivul că ea fost încasată fără nici un drept, de oarece legea din 4 Februarie 1883 dă drept Statului de a încasa sumele depuse la Casa de depuneri pe numele său, nu însă și sumele aparținând altor autorități; că atât tribunalul Ilfov, s. III, prin sentința cu No. 148 din 1914, cât și Curtea de apel din București, secț. III, prin decizia No. 154 din 1914, adusă în recurs, a admis acțiunea primăriei comunei Vaslui și a obligat pe Ministerul de finanțe ca să-i plătească suma de 8595 lei, 64 bani, cu procente legale dela 30 Iulie 1906, data încasării, și până la achitare; că, Ministerul făcând recurs în contra menționatei deciziuni a Curței de apel, această înaltă Curte, secț. I, în urma a doua divergențe de opinii, a trimis procesul în cercetarea secțiunilor unite, potrivit art. 20 din legea sa organică;

Având în vedere că Ministerul de finanțe s'a opus la restituirea sumei pretinsă de primăria comunei Vaslui pe trei motive, din care numai două au fost aduse în discuțiunea acestei înalte Curți, prin mijloacele de casare formulate;

Asupra motivului I de casare:

«Violarea art. 1890 c. civ., greșită aplicare a art. 1857 c. civ. și exces de putere, întrucât Ministerul invocând prescripția de 31 ani, Curtea a respins acest mijloc de apărare, pe cuvânt că contractul de depozit prezintă un caracter de precaritate bine cunoscut, care împiedică prescripțiunea în mâna celor ce au primit depozitul. Tribunalul și Curtea n'a ținut socoteală că, în speță, nu se aflau în fața unui depozit de lucruri certe, ci în fața unui depozit de numerariu; că, depozitul de numerariu, așa cum se face la Casa de depuneri și la toți bancherii, nu este altceva decât un împrumut făcut Casei, căci Casa întrebuințează bani și servește împrumutătorului dobânzi; în asemenea împrejurări, nu mai putea fi

vorba decât de o creanță și o datorie, creanță care se pierde, după cum și datoria se stinge prin prescripția de 30 ani. Deci, dar, nu putea fi vorba de precaritate, sau mai bine zis nu precaritatea, în asemenea caz, ar fi putut împiedica prescripția să se împlinească. Titlul precar numai atunci posesorul nu și-l poate schimba, când este vorba de o posesiune pentru altul al unui lucru determinat, cert, pe care trebuie să-l restituie; în materie de numerar, în felul cum îl primește Casa de depuneri, numai de posesiune pentru altul nu poate fi vorba, ci de restituirea unei sume primite cu împrumut».

Având în vedere că, prin acest motiv, recurentul pretinde că acțiunea primăriei este prescrisă după dreptul comun, fiindcă au trecut 30 ani dela depunerea la Casa de depuneri a sumei reclamate, fără ca primăria să fi cerut restituirea ei,

Considerând că, se învederează din însăși denumirea ei de «Casa de depuneri», precum și din întreaga economie a legi sale organice, că, legiuitorul înființând Casa de depuneri și consemnațiuni, a înțeles să creeze o instituție de depozit permanent și inviolabil, sub paza credinței publice.

Considerând că acesta fiind scopul înființării Casei de depuneri este inadmisibil a se presupune că atunci când, prin chiar legea ei organică, a autorizat-o să întrebuințeze sumele, ce-i sunt depuse, și a restitui depunătorilor numai echivalentul lor, prin aceasta legiuitorul să fi înțeles să se depărteze dela scopul ce l-a călăuzit la înființarea acestei instituțiuni, schimbând-i, în ce privește sumele depuse, calitatea de depozitară publică în cea de simplă debitoare;

Considerând că, autorizarea dată Casei de depuneri, de-a întrebuința sumele ce-i sunt depuse, își găsește explicația firească în interesul ce era ca, prin depuneri să nu se scoată din circulațiune sume ce cu timpul aveau să se ridice la milioane, și ca această instituție de interes general să nu devie astfel o piedică simțitoare la dezvoltarea economică a țării;

Considerând că, Casa de depuneri trebuie a fi asimilată unui depozitar ordinar, căruia nu-i este îngăduit să invoce prescripția, mai rezultă și din aceea că această instituție fiind un depozitar forțat, impus de legiuitor, ar fi contrar oricărei noțiuni de dreptate, dacă i-s'ar recunoaște dreptul la prescripția asupra sumelor depuse;

Că, așa fiind, acest prim motiv de casare urmează să fie respins ca nefondat;

Asupra motivului II de casare:

«Omisiune esențială, nemotivare, violarea art. 125 al. II din legea contabilității publice. Statul a mai invocat o prescripție mai scurtă, prevăzută în această a sa lege specială.

Curtea însă pretinde că legea contabilității publice, prin articolul invocat, nu se ocupă decât de creanțele prevăzute în buget și neachitate. Or, dacă în alin. I al art. 25, legea se ocupă de creanțele prevăzute în buget și neachitate, în alin. II vorbește însă de sumele rău încasate sau percepute, ceace este cu totul alta. Statul invocase acest al doilea alineat, iar Curtea l-a lăsat cu totul deoparte fără să motiveze de ce el în speță nu și-avea aplicațiune».

Considerând că, asupra mijlocului de apărare în contra acțiunii primăriei, invocat de Ministerul de finanțe la instanța de fond, care face obiectul acestui al doilea motiv de casare, Curtea de apel și-a însușit motivele din sentința primei instanțe; că, prin urmare, trebuie cercetată hotărârea primei instanțe, pentru a se constata întru cât este întemeiat acest al doilea motiv de casare;

Considerând că prima instanță, motivând în sentința sa, pentru a respinge acest mijloc de apărare al Ministerului, că este inaplicabilă în speță prescripția din art. 125 din legea asupra contabilității publice a Sta-

tului, de oarece această prescripție privește cazurile speciale prevăzute în acel articol, prin aceasta chiar instanța de fond a motivat și pentru ce a respins prescripția invocată de Minister pe temeiul alin. II al citatului art. 125;

Că, totuși, presupunând că tribunalul și deci și Curtea de apel, care și-a însușit motivele din hotărârea primei instanțe, a omis să se pronunțe asupra prescripției care face obiectul acestui al doilea motiv de casare, încă această omisiune nu este de natură să producă casarea deciziei adusă în recurs, întrucât omisiunea nu este esențială, deoarece din textul alin. II de sub citatul art. 125, rezultă că prescripția în el prevăzută se aplică în casărilor de sume provenite din contribuțiuni și alte venituri ale Statului, cazuri cu totul speciale și în afară de speța dedusă în judecată și rezolvată prin decizia instanței de fond.

Pentru aceste motive, Curtea respinge etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 8 Martie 1916

Președenția d-lui VICTOR ROMNICEANU, Președinte

Societatea Anonimă Clayton Schuttleworth Ltd cu Al. Bogdan

Moratoriul acordat față de străinătate prin legea din Decembrie 1914.—Societate străină având un sediu secundar în țară.—Angajament luat față de reprezentantul unei asemenea societăți.—Dacă se aplică dispozițiunile legii excepționale din 1914?—(Art. 237 din codul comercial).

Prin legea din 24 Decembrie 1914 ce autoriză luarea de măsuri excepționale, s'a acordat amânarea pentru îndeplinirea angajamentelor contractate cu străinătatea nu numai direct, dar și prin reprezentanții sau prepușii din țară și cari sunt plătibile în țară sau în străinătate.

Astfel, obligațiunea contractată cu o societate din străinătate, prin reprezentantul ei din țară, unde societatea are un sediu secundar, intră în acele angajamente pentru cari legea din 24 Decembrie 1914 prin art. 1 acordă o amânare de plată *).

Decizia No. 63/916.—Respins recursul făcut de Societatea anonimă Clayton Schuttleworth Ltd, în contra deciziei Curții de apel din Galați s. II, No. 101/915, dată în proces cu Al. Bogdan.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. Stoicescu;

Pe d-nii avocați C. Hagi Tudorache și S. Rosenthal, în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat N. Durma, în combateri; și

Pe d-l Procuror Fr. Papp, în concluziuni pentru respingerea recursului.

Deliberând,

Asupra motivelor de casare:

«Exces de putere și violarea art. 1 din legea moratoriului. În adevăr, în temeiul unei hotărâri executorii am obținut termenul de 10 Mai 1915 pentru efectuarea vânzării averii debitorului nostru Al. Bogdan.

«Atât tribunalul cât și Curtea de apel pentru aceleași motive de fapt și de drept din sentința apelată, a reînnoit termenul de vânzare de 14 Mai 1915 întemeindu-se pe legea moratoriului.

*) Acest rezumat a fost publicat în *Curierul Judiciar* No. 25/916, pag. 208.

«Ori din litera și spiritul acelei legi se acordă o suspendare de plată, de 4 luni, particularilor pentru datoriile lor civile sau comerciale, contractate direct cu străinătatea sau prin reprezentanți sau prepuși, plătibile în țară sau în străinătate. Societatea noastră, deși societate cu sediul în străinătate, își are sediul secundar (reprezentanța) în țară, a îndeplinit toate formalitățile prevăzute de codul de comerț și în cele din urmă a obținut și autorizarea de a funcționa a Onor. guvern român prin înalt decret regal (art. 244 din codul comercial).

«Societatea noastră e asimilată societăților române, a obținut naturalizarea română, fiind supusă tuturilor legilor și obligațiunile supuse societăților române, impozite, patentă, etc. (art. 242 din codul comercial, art. 4, alin. 3 din legea patentelor).

«Datoria contractată de d-l Bogdan, a fost contractată în țară, față de reprezentanța noastră din țară și nu față de Societatea noastră din străinătate prin prepus sau reprezentant al ei.

Având în vedere că Societatea română Clayton & Schuttleworth având a lua o sumă de bani dela Alexandru Bogdan pentru mașinile ce i s'au vândut, a cerut scoaterea în vânzare a averii numitului, fixându-se termen la 14 Mai 1915; că debitorul urmărit, aducând la cunoștința tribunalului că societatea urmăritoare își are sediul principal în străinătate și numai o reprezentanță în țară, a cerut și tribunalul prin jurnalul No. 4702/915 a admis suspendarea urmăririi până la expirarea termenului de 4 luni, acordat de legea, autorizând luarea de măsuri excepționale din 24 Decembrie 1914;

Că în contra dispozițiunilor acestui jurnal societatea recurentă a făcut cerere pentru revocarea suspendării, susținând că nu este o societate străină în sensul art. 1 din menționata lege, întrucât a fost autorizată prin decret regal să aibă un sediu permanent de operațiune și să funcționeze în țară, după ce a îndeplinit toate formele și condițiunile cerute de art. 237 și următori din codul comercial, și întrucât obligațiunea debitorului său a fost contractată în țară și este plătibilă tot în țară; că după desbateri contradictorii cu debitorul, tribunalul, prin sentința No. 234/915 ale cărei motive le adoptă în totul și decizia Curții de apel adusă în recurs, a respins această cerere a societății;

Considerând, că după art. 1 din legea autorizând luarea de măsuri excepționale din 24 Decembrie 1914, se acordă o amânare de plată de 4 luni acelor persoane cari au contractat angajamente bănești cu străinătatea, fie direct fie prin reprezentanții sau prepușii din țară și plătibile fie în țară, fie în străinătate;

Că, în speță, este necontestat că societatea recurentă este constituită în străinătate la Lincoln în Anglia, unde are centrul principal al operațiunilor sale, iar în țară are numai un reprezentant general autorizat de guvern;

Că dacă această societate a îndeplinit toate condițiunile și obligațiunile la care sunt supuse de art. 237, 238 și următori din codul comercial, societățile străine ce și stabilesc un sediu permanent în țară, de aci nu rezultă că această societate a obținut naturalizarea română, cum se susține prin motivul de casare, căci acele formalități au un scop cu totul diferit. Că, în adevăr, legiuitorul român ocupându-se de situațiunea societăților comerciale străine, cari ar voi să facă operațiuni comerciale în România, a voit să rezolve chestiunea dacă asemenea societăți, cari sunt persoane morale, au existență și în afară de teritoriul unde suveranitatea legii le-a creat și prin urmare dacă se pot bucura de drepturile lor în România;

Că legiuitorul nostru, ca și cel italian, nu a lăsat această chestiune să fie regulată ca și în alte țări prin tratate

diplomatice și spre marele folos al comercianților și necomercianților a evitat aceste tratate cari, din cauza ilegalității de condițiuni, pot să favorizeze o țară în paguba alteia ori să neglijeze de a trata o națiune vecină sau depărtată;

Că de aceea a preferat să substituie legea tratărilor diplomatice, și a regulat această materie prin codul comercial în acest mod că societățile străine sunt permise să facă operațiuni în România ca și în țara lor, cu condițiunea însă ca ele să se supună legii române îndeplinind formalitățile legii cerute de ea și anume cele prescrise de art. 237, 238 și următorii din codul comercial;

Că, de altfel, societățile străine nu puteau să fie tratate cu mai multă favoare decât cele din țară și prin urmare, ca ele să se poată bucura în România de toate drepturile care aparțin societăților românești, cu drept cuvânt au fost obligate să se conforme condițiilor de interes general cerute de legea română;

Că, dar, societățile străine îndeplinind condițiunile prescrise de codul comercial pot să funcționeze în România și să se bucure în general de aceleași drepturi ca și societățile românești, fără ca prin aceasta ele să înceteze de a fi societăți străine;

Considerând că, în speță, Societatea Clayton Shuttleworth L^{td} fiind o societate străină cu principalul său stabiliment în Anglia, deși ea satisfăcuse condițiunile cerute de susmenționatele articole din codul comercial, prin aceasta nu a devenit o societate română, cum în mod greșit s'a putut pretinde prin motivul de mai sus, și a rămas tot o societate străină;

Că, de altfel, nici nu poate fi vorba de naturalizarea societății prin îndeplinirea acelor condițiuni din codul comercial, cum se susține, căci odată ce este necontestat că această societate își are centrul ei de exploatare în Anglia, e cu neputință să fie o societate română, pentru simplul motiv că ceea ce face ca o societate să fie română sau străină, este locul unde ea are principalul său stabiliment, și precum o persoană fizică nu poate să aibă decât o principală așezare, tot astfel și o societate comercială; de aceea este inadmisibil ca aceeași societate să fie străină și română în același timp;

Considerând că în obligațiunea contractată de Al. Bogdan cu această societate, prin reprezentanța sa din țară, intră și acele angajamente pentru care legea din 24 Decembrie 1914 prin art. 1 acordă o amânare de plată;

Că, în adevăr, termenii legii sunt clari și preciși, ei nu pot da naștere la nici o discuție: amânarea s'a acordat pentru îndeplinirea angajamentelor contractate cu străinătatea nu numai direct, dar și prin reprezentanți, sau prepuși din țară și care sunt plătibile în țară sau în străinătate;

Că, în speță, nu se poate tăgădui că obligațiunea a fost contractată cu străinătatea, odată ce societatea recunoscută are sediul său principal, adică domiciliul, în străinătate;

Că este adevărat că obligațiunea n'a fost contractată direct cu această societate, a fost contractată însă prin reprezentantul său din România astfel cum se prevede prin art. 1 din lege;

Considerând că împrejurarea că reprezentanța acestei societăți din țară are un caracter oarecare de permanență, de stabilitate, nu poate să schimbe nimic situațiunea, căci ea nu are o existență deosebită, și oricât de stabilă ar fi, rămâne tot reprezentanța Societății din Anglia;

Că legea nu distinge între diferiții reprezentanți sau prepuși după cum sunt mai mult sau mai puțin stabili în țară, și o asemenea deosebire ar fi arbitrară, nelo-gică și contrară textului care vorbește de reprezentanți sau prepuși din țară, adică cari stau ori sunt stabiliți în țară;

Că, dar, obligațiunea în discuțiune este cuprinsă de cele prevăzute de art. 1, al legii din 1914;

Că, prin urmare, Curtea de apel n'a comis exces de putere sau violare de lege când a aplicat dispozițiunile art. 1 din lege pentru luarea de măsuri excepționale societății recurente cu care intimatul Alexandru Bogdan a contractat cumpărarea mașinilor.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 17 Maiu 1916

Președenția d-lui V. ROMNICEANU, președinte

Firma Eissenhüttenwerk cu B. Aftalion

Decizia No. 132

Moratoriul față cu streinătatea.—Art. 1 din legea din 24 Decembrie 1914 autorizând luarea de măsuri excepționale.—Dacă se poate înființa un sechestrul asigurător. Soluție negativă.

Din faptul că art. 1 din legea din 24 Decembrie 1914 a interzis creditorilor din streinătate dreptul de a chema în judecată pe debitorii lor din țară pentru plata datoriilor, rezultă virtual ca le-a interzis și dreptul de a lua orice măsuri asigurătoare asupra averii debitorilor lor, cum ar fi sechestrul asigurător, de oarece acest sechestrul nu se poate cere decât pe baza unei acțiuni în justiție; și apoi, a admite contrariul, ar fi să se eludeze legea, căci sechestrul lovind de indisponibilitate toată sau o parte din averea debitorilor, le-ar paraliza exercițiul comerțului și în mod indirect i-ar constrânge la plata imediată a datoriilor, împotriva spiritului legii care le acordă termen de plată.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. Buzdugan;

Pe d-l avocat M. Valerian în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l avocat I. Periețeanu, în combateri;

Deliberând

I. Asupra motivelor de casare:

„Violare și greșită interpretare a art. 1 din legea măsurilor excepționale și exces de putere.

„În virtutea unei deciziuni a Curței de apel din București am cerut și obținut un sechestrul asupra averii imobile a debitorului nostru Aftalion, care a făcut contestație sub motiv că creditorii din streinătate nu pot să ia nici măsuri de asigurare asupra averii debitorului lor.

„Ori, cum nici textul legii excepționale și nici spiritul acestei legi nu ridică dreptul creditorilor de a lua măsuri de asigurare, Curtea de apel cu exces de putere, violare și greșită interpretare a legii măsurilor excepționale a admis contestația d-lui Aftalion.

II. Violarea dreptului de apărare și exces de putere:

„Am cerut să fac dovadă că d-l Aftalion înstrăinează în mod fraudulos întreaga sa avere și că deci, chiar dacă legea măsurilor excepționale ar fi oprit facerea de sechestre, totuși fiind vorba de fraudă, d-l Aftalion nu se poate pune la adăpostul acestei legi, care nu poate fi creată pentru acoperirea fraudei.

„Curtea îmi respinge cu exces de putere acest mijloc de dovadă zicând, că ar fi trebuit să articulez anume fapte pentru a fi admisibil.

„Ori, legea nu prevede nicăieri că pentru admiterea probei în dovedirea unui act fraudulos, trebuie să dau amănunte în ce mod se comite fraudă, mai ales că prin afirmația „că

înstrăinează în mod fraudulos averea" am articulat și faptele pe care voiam să le dovedesc".

Având în vedere decizia supusă recursului din care rezultă că firma comercială Eissenhüttenwerk Thale din Germania având a primi dela B. Aftalion suma de 3436 lei, osebit procente, prin decizia Curței de apel din București No. 35/914 și 64/915, a pus în urmărire averea imobilă a debitorului său, care s'a efectuat prin procesul verbal de sechestru al portăreilor Trib. Ilfov din 31 Octombrie 1915, că la această urmărire făcând contestație, Trib. Ilfov prin sentința No. 852/915, ale cărei motive le adoptă și Curtea de apel prin deciziunea adusă în recurs, a ordonat ridicarea sechestrului atât ca măsură de executare cât și ca măsură de asigurare, pe motiv că asemenea măsuri sunt interzise de lege autorizând luarea de măsuri excepționale din 24 Decembrie 1914;

Considerând că din faptul că art. 1 din menționata lege, a interzis creditorilor din streinătate dreptul de a chema în judecată pe debitorii lor din țară pentru plata datoriilor, rezultă virtual că le-a interzis și dreptul de a lua orice măsuri asigurătoare asupra averii debitorilor lor cum ar fi sechestru asigurător, deoarece acest sechestru nu se poate cere decât pe baza unei acțiuni prin justiție; că, prin admiterea soluțiunei contrarii, s'ar ajunge la eludarea legii, de oarece sechestru lovind de indisponibilitate toată sau parte din averea debitorilor, le-ar paraliza exercițiul comerțului și în mod indirect i-ar constrânge la plata imediată a datoriilor împotriva spiritului legii care le acordă termen de plată;

Că dacă legiuitorul ar fi înțeles să acorde și creditorilor din streinătate acest drept, ar fi spus-o expres cum a făcut prin art. 2 pentru creditorii celor chemați sub arme în timp de mobilizare; că este inadmisibil a se întinde prin analogie dispozițiile art. 2 la cazul prevăzut de art. 1, deoarece nu e nici o legătură între moratorul acordat debitorilor față de streinătate și moratorul intern, acordat în mod excepțional în favoarea celor mobilizați și pe care legiuitorul a voit să-l supue unor anumite restricțiuni ce n'a înțeles să aducă celui extern;

Că, prin urmare, Curtea de apel a dat o bună interpretare dispozițiilor art. 1 din legea moratorului când a decis că nu se poate admite cererea firmei recurente de a se considera sechestru înființat de dânsa pe averea debitorului ei B. Aftalion, cel puțin ca o măsură de asigurare a creanței sale și în consecință cu drept cuvânt a ordonat ridicarea acestei măsuri;

Considerând că pentru a respinge cererea subsidiară făcută de recurentă de a dovedi cu martori că debitorul înstrăinează prin acte frauduloase activul său și prin urmare că a decăzut din beneficiul termenului de plată ce-i acordă legea, curtea de apel constată și motivează că firma nu a precizat și n'a articulat nici un fapt care să facă verosimilă afirmațiunea sa;

Că motivând astfel respingerea probei cu martori n'a făcut decât să uzeze de dreptul său suveran de apreciere și n'a comis nici un exces de putere;

Că, deci, motivele de casare nu sunt întemeiate și recursul cată să fie respins;

Pentru aceste motive Curtea respinge etc.

NOTA.—Sentința No. 852/915 pronunțată în această afacere de Trib. Comercial Ilfov S. I, a rezolvat chestia în acelaș sens ca și Înalta Curte prin decizia de mai sus.—A se vedea zisa sentință publicată în *Curierul Judiciar* No. 10/916, însoțită de interesanta Notă a colaboratorului nostru *Iper*.—In acelaș sens a se vedea și Trib. Bacău S. I sentința 23/915, în *Curierul Judiciar*,

No. 20/915, pag. 161 și Curtea de apel Galați st. v. 13 August 1915, în *Dreptul* No. 8/916, pag. 60.

(N. R.)

CURTEA DE APEL GALAȚI S. I

Audiența dela 16 Februarie 1916

Președenția d-lui CORNELIU BOTEZ, consilier

August Svensson cere vizarea și liberarea spre încasare a recipisei Ad-ției financiare Brăila No. 11276/911

Decizia comercială No. 10

Căpitan de vas. — Incărcător — Raportul care există între aceștia. — Mandat legal. — Semnarea conasamentelor. — (Art. 413 al. ult. 501, 506, 508, 522, 563, 601, 603 și 644 c. comercial).

Incărcătorul unui vas maritim este reprezentat prin căpitanul acelui vas, care se consideră a avea un mandat tacit dela lege. În virtutea acestui mandat el poate să ia orice măsuri va crede necesare, putând chiar, în anumite circumstanțe, vinde în mod particular marfa, iar faptul său, în orice caz, de bună sau rea credință, angajază corpul vasului.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocatură Radu Portocală, din partea apelantului în dezvoltarea motivelor de apel;

Deliberând,

Asupra apelului făcut de August Svensson, contra jurnalului No. 7716/915 al Tribunalului Brăila, secția I, prin care s'a respins cererea numitului, de a i se viza și libera spre încasare, recipisa Administrației Financiare Brăila No. 11276/915, în valoare de 124,932 lei 30 bani;

Având în vedere concluziunile orale și actele din dosar, din care se stabilește în fapt, următoarele:

Vaporul Margareta, de sub comanda căpitanului A. Svensson, apelantul de astăzi, a încărcat în Octombrie 1914, circa 1300 tone porumb, pe atunci proprietatea casei «Dreyfus & C-iei», căreia ia liberat conasamentele respective;

Aceste conasamente însă, au fost transmise prin gir. și nu se știe în ce mână au ajuns;

La 18 Septembrie 1915, Svensson a cerut Tribunalului Brăila, vânzarea acestui porumb prin Sindicatul Bursei, invocând ca motiv, deprecierea și stricarea lui din cauza timpului îndelungat de când este încărcat; iar din prețul ce va rezulta să fie autorizat a reține suma de 1283 lei 45 bani, spesele făcute în interesul mărfii, iar restul, să se depună la Consulatul Suedez din Brăila, pe numele său. Tribunalul, în urma unei anchete «in futurum» ce a ordonat, a autorizat prin ordonanța prezidențială cu No. 5812/915 această cerere, cu restricțiunea că, din suma prinsă din vânzare, să se rețină de căpitanul vasului 1283 lei 45 bani, ca spese efectuate în interesul mărfii, iar restul să se consemneze la Administrația Financiară;

La 7 Noembrie 1915, Svensson cere Tribunalului, să se vizeze pe numele său recipisa Administrației Financiare Brăila, aflată în depositul Grefei și să i se elibereze, cerere, care prin jurnalul apelat, i-a fost respinsă, pentru motivele: Că, reclamantul a înțeles, ca recipisa să fie încasată de proprietarul mărfii și că, ordonanța de vânzare fiind comunicată părții, ea e definitivă și ultimul motiv, că un căpitan de vas nu poate vinde și încasa valoarea mărfii; iar în speță, întrucât căpitanul a recurs la instanțele judecătorești, spre a nu fi eventual răspunzător, el e degajat de orice răspundere în ce privește valoarea mărfii;

Considerând că în ce privește primul motiv, se constată din cererea apelantului înreg. la No. 23627/915 către Dl. Prim Președinte al Trib. Brăila, că numitul, a specificat clar, că recipisa să fie vizată pe numele său și depusă la consulatul Suedez din Brăila;

Că, așa fiind, această afirmațiune a Tribunalului este eronată, întru cât, nu se constată că apelantul a convenit, să nu i se elibereze lui recipisa;

Având în vedere al doilea motiv, că ordonanța de autorizarea vânzării a fost comunicată părții, este de asemenea nefondat, deoarece această comunicare nu s'a făcut, ordonanța fiind dată conform art. 72 c. com., care prevede a se face comunicarea după executarea ei, și conform art. 137 pr. civilă.

Că de fapt, această comunicare nu s'a putut executa, întru cât, încă nu se știe cine este posesorul actual al conosamentelor, adică proprietarul mărfii;

Având în vedere că, în ce privește motivul afirmat de Tribunal, în respingerea cererii apelantului, din care rezultă că, numitului în calitate de căpitan al vasului Margareta, nu i se poate elibera recipisa, întru cât recurgând la instanțele judecătorești, e apărât de orice răspundere eventuală, în ce privește valoarea mărfii;

Considerând că, art. 413 al. ultim prevede că obligațiunile între expeditor și întreprinzătorul de transporturi pe apă și căpitan sau patron, sunt regulate prin dispozițiunile prevăzute în cartea II a codului de comerț;

Că, cartea II. în titlul II. tratează drepturile și îndatoririle căpitanului;

Din analiza art. 501, 506, 508, 519, 522, 563, 601, 603, și 644, doctrina a stabilit că, există două feluri de raporturi și anume: dela căpitan la armator și dela căpitan la încărcător;

În privința primului raport, el este cristalizat prin garanția morală și materială ce căpitanul dă armatorului, care la rândul său îi dă acestuia, prin însuși faptul funcțiunii, mandatul legal de a obliga corpul vasului prin semnarea conosamentelor, împrumutul maritim, declarațiunile de capacitate, abandonul, etc., rămâne deci la priceperea și buna voință a căpitanului, de a conduce administrația vasului așa fel, încât patronul său să nu sufere;

Că, în privința raporturilor dintre căpitan și încărcător, doctrina și jurisprudența a stabilit în mod unanim, că încărcătorul este reprezentat prin căpitan; în doctrină, discuția a variat numai în privința bazei juridice a acestei reprezentări și anume: dacă principiul pe care ea se bazează, este mandatul legal dela transport, mandatul tacit convențional sau o gestiune de afaceri. În orice caz e constant stabilit, că din cauza circumstanțelor de depărtare și lipsa de comunicație în care se fac transporturile maritime, precum și din cauza soluțiunilor imediate ce trebuiesc date diferitelor împrejurări, pentru buna administrare sau salvarea mărfii, căpitanul poate să ia orice măsuri va crede necesare, și chiar utile, putând chiar vinde în mod particular marfa încărcată;

Fie că este de bună credință, fie că este de rea credință, ori cum s'ar comporta el, faptul său în orice caz angajează corpul vasului, deci nu elementul de bună credință sau rea credință rezolvă chestiunea în discuțiune;

Că apelantul de astăzi, putea foarte bine să vândă marfa în mod particular și fără asistența autorităților publice și probabil, după cum însuși susține, a făcut-o aceasta pentru a avea acte și constatări autentice și oficiale, cu care să dea socoteală armatorului său.

Considerând că, necunoscându-se astăzi proprietarul mărfii, care în orice caz este în țară străină, armatorului prin căpitan, trebuie să fie la dispoziție în mod efectiv și în numerar, contravaloarea mărfii vândute; el nu poate trimite pe proprietar într-o țară străină, adică în România, să-și valorifice drepturile în fața Tribunalului Brăila, deoarece acela i-ar cere valoarea mărfii la portul de destinațiune, adică în străinătate;

Că, în orice caz, din faptul unei diligențe și anume că apelantul sa adresat Tribunalului, nu i se poate

creia o decădere, care ar avea efecte prejudiciabile pentru vasul ce conduce;

Că, așa fiind, pentru considerațiunile de mai sus, acest apel e fondat și că ar fi admis ca atare;

Pentru aceste motive, Curtea admite apelul etc.

ADNOTAȚIE. — Una din cele mai simțite lacune ale legislațiilor comerciale din toate țările, este de sigur lipsa unor texte sigure și precise, relative la situația căpitanului de vas în raport cu încărcătorul mărfii.

Din această cauză instanțele noastre judecătorești rezolvă cu multă timiditate, și adeseori nesiguranță, cererile ce sub acest raport le adresează. Căpitanii de vase, nesiguranță care prejudiciază interesele superioare ale comerțului, de oarece îngreuiază creditul economic și sprijinul autorităților comerciale, ambele tot atât de necesare căpitanului pentru condiționarea sau chiar salvarea caricului.

Reprezintă sau nu căpitanul pe încărcător? În ce limite și cu ce condițiuni? Iată două chestiuni asupra cărora au urmat cele mai vii discuțiuni.

Astăzi principiul este câștigat, ca o importantă cucerire a comerțului maritim, și nimeni nu mai tăgăduiește că încărcătorul este reprezentat prin căpitan; ceiace doctrina străină mai discută, este principiul juridic pe care se fundează această reprezentare și anume dacă el este acela dela mandatul convențional tacit, dela mandatul legal sau dela gestiunea de afaceri.

S'a zis că în principiu raporturile dintre încărcător și căpitan sunt analoage cu acelea dintre expeditor și cărăuș. Vom vedea unde stă eroarea.

Sunt însă împrejurări aproape normale ale călătoriei pe mare, care necesită o imediată rezolvare și când, din cauza distanței mari, căpitanul nu poate cere și aștepta instrucțiunile armatorului (art. 519 cod. com.) și atunci este obligat să rezolve singur situația, fie că e vorba de condiționarea sau chiar de vânzarea mărfii.

De cele mai multe ori însă, căpitanul nici nu poate ști cine este proprietarul caricului, de oarece polița de încărcare emisă de dânsul este transmisibilă prin andosare, iar posesia ei conferă proprietatea mărfii (art. 567 cod. com.); în fapt se întâmplă adeseori ca, în timp ce vasul navigă de la portul de plecare la portul de destinație, proprietarii mărfii să se schimbe de mai multe ori. În aceste condițiuni este lesne de înțeles, că nu numai salvarea eventuală a caricului, dar chiar o bună administrare permanentă a lui (administrare care implică angajamente și obligațiuni luate asupra mărfii), nu pot aștepta dispozițiile și ordinele unui proprietar de cele mai multe ori necunoscut sau, chiar dacă este tot primul posesor al poliței de încărcare, el se află la o mare depărtare astfel în cât căpitanul nu va putea coresponde cu el în timp util.

Dar ce garanții prezintă oare căpitanul? Dacă el e de rea credință și își însușește sumele de bani cuvenite încărcătorului? Aceste două chestiuni împiedică adeseori tribunalele de a rezolva asemenea cereri.

Eroarea acestor obiecțiuni provine din cauza neglijerei unui element esențial și anume al principiului că marfa este garantată de corpul vasului. Deci fie că marfa a fost vândută de căpitan în mod particular și acesta și-a însușit contra-valoarea, fie că ea e vândută prin mijlocul autorităților publice și cu autorizația justiției, iar căpitanul de rea credință de asemenea și-a însușit banii, în ambele ipoteze încărcătorul este garantat tot atât de bine și prin corpul vasului de valoarea mărfii, dacă el însuși nu este în culpă.

Dar s'a spus adeseori: căpitanul nu este decât un cărăuș, iar acestuia nu i se poate atribui calitatea de reprezentant al expeditorului.

Credem că nu se poate stabili o analogie, deoarece legea nu asimilează pe cărăuș cu căpitanul de vas, căruia din potrivă îi creiază reguli speciale, atribuindu-i o activitate mai largă și mai dependentă, cu caracter personal (art. 519 cod. com.), pe care nu găsim la cărăuș, dar găsim într-o măsură hotăritoare și caracteristică la mandat.

Un argument de text putem trage din art. 987, 991 cod. civ., în gestiunea de afaceri, elementul esențial este voința gerantului de a administra fondul patronului; pe când, din potrivă, căpitanul este obligat să administreze ca un bun pater familias, răspunzând chiar de culpa levis (art. 506, 508, 563, 585, 601, 655 cod. com.). Acest element ni se pare că stabilește cu evidență caracterul mandatului (art. 1539 cod. civ.), al cărui element de obligativitate îl întâlnim și în materia noastră.

S'a mai spus că încărcătorul nici n'a ales el pe căpitan, nici nu și a dat consimțământul la numirea lui. Nu, dar el a ratificat în mod tacit această alegere și numire, și n'a repudiat pe căpitan la semnarea contractului de navlu.

De altfel această obiecțiune nu răspunde la chestie, deoarece aci nu e vorba de mandatul legal pe care armatorul îl dă căpitanului, ci de mandatul tacit pe care legea îl creiază în circumstanțele ce am indicat, și îl impune căpitanului care, servind pe încărcător, servește însăși interesele superioare ale comerțului.

Decizia Curții de apel din Galați marchează și în jurisprudența noastră evoluția largă pe care dreptul maritim o suferă în toate țările, în interesul propășirii exportului și al comerțului în general.

RADU PORTOCALA

Avocat, Brăila

JUSTIȚIA DE PACE DIN TOULOUSE

— 18 Ianuar 1915 —

Vânzare. — Drept de retenție. — Termen acordat de către vânzător cumpărătorului. — Neexercitarea dreptului de retenție. — Art. 1612 C. civil (1322 C. civ. rom.).

Termen de grație dobândit de cumpărător dela justiție. — Art. 1184 C. civil (1021 C. civ. rom.). — Nu aduce pentru vânzător pierderea dreptului de retenție.

Vânzătorul nu mai poate să reție lucrul vândut, de câteori el a acordat un termen cumpărătorului pentru plata prețului.

Termenul de grație ce cumpărătorul ar fi dobândit dela justiție, conform art. 1184 C. civil (1021 C. civ. rom.), pentru executarea obligației sale, nu aduce însă pentru vânzător pierderea dreptului de retenție.

(Din *Recueil Phily*)

OBSERVAȚIE. — Ambele puncte decise prin cartea de judecată a judecăt. din Toulouse nu suferă nici o îndoială nu numai în dreptul francez, dar chiar în dreptul nostru, unde textele sunt identice. Art. 1322 din codul nostru civil dispune, în adevăr, că vânzătorul nu mai poate exercita dreptul de retenție, de câteori el a acordat cumpărătorului un termen pentru plata prețului, și trebuie să adăugăm: de câteori existența unui termen rezultă din niște uzuri sau obiceiuri constante (art. 970 C. civil) ⁽¹⁾.

Vânzătorul nu poate deci, în asemenea cazuri, să refuze predarea lucrului vândut, sub cuvânt că cumpărătorul nu plătește prețul, de oarece el a avut încredere în cumpărător, *fidem emptoris secutus est* ⁽²⁾.

Se întâmplă uneori ca, într-o vânzare de imobile, contractul să acorde cumpărătorului dreptul de a întârziă plata prețului, până când va purgă ipotecile care grevează imobilul vândut. Acesta nu este un adevărat termen acordat cumpărătorului, care ar atrage predarea imediată a lucrului vândut. Pentru ca această predare să fie obligatorie de îndată, se cere o anumită convenție prin care vânzătorul să fi manifestat încrederea sa în cumpărător. Ori, în speța de mai sus, vânzătorul n'a manifestat asemenea încredere, și convenția departe de a fi în folosul cumpărătorului, este pentru el mai mult o punere în întârziere de a procedea la formalitatea purgării în termenul defipt. Nu se poate deci vedea în asemenea convenție o renunțare din partea vânzătorului la dreptul de a nu se desezisa de posesiunea lucrului vândut decât în urma plății prețului ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Vezi tom. VIII, partea II, al Coment. noastre, p. 234 (ed. a 2-a).

⁽²⁾ Vezi tom. VIII menționat, *loco supra cit.*, și tom. X, p. 450. Cpr. T. Hue, X, 83, *in fine*, p. 117.

⁽³⁾ Colmet de Santerre, VII, 44 bis III. Cpr. Gasca, *Trattato della compra-vendita*, II, 914, p. 142, 143. Vezi și tom. VIII

Dar, dacă termenul acordat de vânzător cumpărătorului pentru plata prețului împiedică dreptul de retenție al vânzătorului, toți autorii recunosc că termenul de grație ce cumpărătorul ar fi dobândit dela justiție, conform art. 1021 C. civil, pentru executarea obligației sale, nu aduce pentru vânzător pierderea dreptului de retenție, pentru că nu se poate deduce o renunțare din acordarea unui termen care nu emană dela el. Existența unui asemenea termen oprește pe vânzător de a cere rezoluția contractului, nu însă de a putea invoca excepția *non adimpleti contractus* ⁽⁴⁾.

Iată cum se exprimă în această privință un autor: «*Wenn der Richter dem Käufer eine Gna-*

parte II, al Coment. noastre de drept. civil, p. 234, nota 2 ed. a 2-a).

⁽⁴⁾ Vezi asupra acestei celebre excepții, care este un fel de excepție de dol, nota 4 dela pag. 226 urm., Vol. III, p. II, (ed. a 2-a).

denfrist bewilligt, was ihm zu thun frei steht (art. 1184, al nostru 1021), so kann der Verkäufer einstweilen gleichfalls die Uebergabe aussetzen», ceea ce însemnează că, dacă judecătorul acordă cumpărătorului un termen de grație, ceea ce el este liber să facă în baza art. 1184 din codul civil (al nostru 1021), vânzătorul poate în acest timp să suspende predarea lucrului ⁽⁵⁾.

Va să zică, sentința justiției de pace din Toulouse, al cărei sumar l'am reprodus mai sus, este juridică din toate punctele de vedere, soluția ei fiind admisibilă și în dreptul nostru. De aceea am și adnotat o.

D. ALEXANDRESCO

⁽⁵⁾ Zachariae, *Handbuch des französischen Civilrechts*, II, § 334 (354), p. 473, 474, nota 12 (ed. Crome); Aubry et Rau, V, § 354, p. 63, nota 12 (ed. a 5-a); Pothier, *Vente*, III, 67, p. 29 (ed. Bugnet); Thiry, III, 559, in fine, p. 571 și multe alte autorități citate în tom. VIII, menționat, nota 1, dela pag. 334, 335 (ed. a 2-a).

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

*Recurenta Maria Marino prin d-l avocat G. Teodoreanu.
Intimat Petre N. Muștescu, prin d-l avocat Polihron.*

Mobilizați. — Suspendarea acțiunii și procedurilor. — Dacă se aplică și funcționarilor C. F. R. (Art. 2 legea măsur. excepționale; Art. 39 din legea pentru exploatarea C. F. R. modificată la 8 Martie 1913).

1. Toți funcționarii Căilor Ferate sunt considerați mobilizați, fără distincțiune dacă sunt sau nu supuși obligațiilor legii militare și, ca atare, ei se bucură de suspendarea acțiunilor și procedurilor, fiind asimilați în totul cu militarii. (Cas. I, Iași, decizia 9 din 27 Iunie 1917, prin care s'a respins recursul contra jurnalului din 15 Mai 1917 al Jud. Ocol I urban Iași).

*Recurenți Zoîța și Spiridon Ionescu, prin d-l avocat Sion.
Intimata M. Vărgolici prin d-l avocat Al. Mustea.*

Urmărire silită. — Imobil dotal. — Autorizare. — Dreptul de apărare. — Avocat. — Apreciere suverană. — Apel făcut de partea câștigătoare. — Cerere de conexare cu apelul făcut de partea protivnică. — Inadmisibilitate. — Motiv de casare. — Respingere. — (Art. 1228 C. civil și 710 urm. vechea proc. civilă și Art. 1107 C. civil).

2. a) Instanțele de fond sunt suverane a respinge o cerere de amânarea procesului solicitată de parte pe motivul că-i lipsește avocatul fiind mobilizat.

b) O parte, care a câștigat la prima instanță și a făcut apel, nu se poate plânge în Casație că i s'a respins cererea de conexarea apelului ei cu apelul făcut de partea protivnică.

c) Actul dotal dobândește caracterul autenticității și solemnității din momentul primirii și înregistrării lui de către președintele Tribunalului.

d) Ipotecarea și ca consecință vânzarea imobilului dotal, trebuie autorizată de tribunal, chiar și atunci când se face pentru stingerea unei ipoteci anterioare și pentru care se obținuse autorizarea, când se constată că actul de ipotecă, făcut cu al doilea creditor, nu cuprinde declarația de subrogare prescrisă de art. 1107 C. civil. (Cas. I, Iași, decizia 2/917, prin care s'a respins recursul contra deciziei C. ap. Iași I No. 69/916)

Recurent I. G. Boșoiu prin d-l avocat C. Roiu.

Intimata Anica Ursache prin d-l avocat Al. Mustea.

Timbru. — Acțiuni imobiliare. — Pământ rural. — Scutire de taxă, indiferent de persoanele cari au făcut acțiunea. — Casare. — (Art. 43 al. 31 legea timbr.; art. 33 al. final legea jud. ocoale).

3. Art. 43 al. 31 leg. timbrului prevăzând că sunt scutite de taxa timbrului toate acțiunile imobiliare și cererile de ieșire din indiviziune privitoare la pământurile date după legile de improprietărire, de această scutire profită orice persoană, fie muncitor de pământ, fie că ar avea altă profesiune, destul numai ca acțiunea să fie referitoare la pământuri rurale.

Avantajul acesta al scutirii de taxe, reprodus exact în art. 33 al. final al legii j. de ocoale, a fost întins și la acțiunile personale sau imobiliare de natura acelor cari se judecă de judecătorii de ocoale în comunele rurale, cu restricțiunea ca acțiunile să fie pornite de țărani. Această restricțiune însă nu se referă decât la a doua categorie de acțiuni (personale și mobiliare) iar nu și la cele ce au de obiect pământuri date după legile rurale, Altfel, ar însemna că fără o dispoziție pre-

cisă fie în textul legii j. oc. fie în expunerea de motive, să se fi schimbat o dispozițiune esențială din legea timbrului, care proclamă principiul scutirii de taxe în acțiunile pentru pământurile rurale, indiferent de persoana care exercită acțiunea.

Așa dar, scutirea acordată acțiunilor imobiliare fiind condiționată numai de calitatea de pământ rural a imobilului, și numai cea acordată acțiunilor personale sau mobiliare fiind condiționată de calitatea persoanei, urmează că instanța de fond, judecând altfel, a pronunțat o hotărâre casabilă. (Cas. I, decizia 278 din 16 Mai 1916, prin care s'a casat sentința Trib. Roman 135/915).

CASAȚIE S. II

Recurent Gh. I. Popescu prin d-l avocat I. Redler.
Ministerul public prin d-l Procuror Fr. Papp.

Fals. — Lipsa interpelării prevăzute de art. 164 pr. civ. — Dacă împiedică urmărirea părții care s'a servit de actul fals?

1. Dacă judecătorul a omis să facă interpelarea prevăzută de art. 164 pr. civ., părții care produce actul declarat fals, această nu împiedică pe ministerul public de a urmări falsul, atunci când s'ar stabili că cu bună știință partea s'a servit de actul fals.

Prin urmare, din moment ce este stabilit că inculpatul a declarat judecătorului de instrucție că se servește de act, dânsul nu mai poate în fața instanțelor de judecată să revie asupra acestei declarațiuni pe singurul motiv că n'a fost interelat în instanța civilă dacă voește a se servi de act. (Cas. II decizia penală 730 din 29 Martie 1916, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curții de apel din Craiova Secția II No. 4121/915).

Recurenți Gheorghe D. Schintee zis Vintilescu și Ion G. Schintee zis Vintilescu, lipsă.
Ministerul public prin d-l Procuror Fr. Popp.

Jurați. — Chestiuni. — Precugetare și pândirea. Două chestiuni separate. (Art. 226, 227, 228, 365, 363 și 369 pr. pen).

2. a) Precugetarea și pândirea fiind două circumstanțe agravante deosebite ale crimei de omor, fiecare din ele trebuie să facă obiectul unei chestiuni deosebite la Jurați.

b) Când acuzatul cere a se pune juraților chestiunea provocării, Curtea nu-i poate respinge cererea, sub cuvânt că această scuză nu ar rezulta din dezbateri și din depunerile martorilor, căci în această privință numai jurații sunt în drept să se pronunțe fără nici un control prealabil al Curții. (Cas. II dec. penală 667 din 22 Martie 1916, prin care s'a casat deciziunea Curții cu Jurați din Județul Mehedinți No. 3/916).

Recurentă Rebeca Krasner prin d-l avocat P. Sadoveanu.

Martor. — Ascendent al acuzatului ascultat ca martor deși una din părți s'a opus. — Depoziție nulă. — (Art. 347 Pr. pen).

3. Când una din părți se opune la audierea ca martor a unui ascendent al acuzatului, depoziția e nulă și atrage nulitatea hotărârii. (Cas. II, Iași, decizia 10 din 18 Ianuarie 1918, prin care s'a casat decizia Curții cu jurați Covurlui 3/917).

CASAȚIE S. III

Recurent Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. Marinescu.
Intimat Ioan N. Lucea, lipsă.

Contrabandă. — Măcelar instalat în apropierea frontierei. — Vânzare de carne la streinii de peste frontieră ce obișnuiră au acces pe teritoriul țării. — (Art. 215 l. vămilor).

1. Faptul unui comerciant de a se instala provizoriu într'un punct apropiat de frontieră în scopul de a vinde produsele sau mărfurile sale, în speță carne, aliment prohibit la export străinilor de peste frontieră care obișnuiră au acces pe teritoriul țării, cum sunt marinarii de pe vapoare, constituie faptul de contrabandă și ca atare cade sub aplicațiunea dispozițiunilor prohibitive din legea vămilor. (Cas. III, decizia 276 din 16 Maiu 1916, prin care s'a casat sentința civilă No. 305/915 a Tribunalului Mehedinți s. I).

Recurent Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. Marinescu.
Intimata Maria St. N. Buciu, lipsă.

Sucesiune. — Taxe succesoriale. — Descendenți. — Avere rurală. — Scutire de taxe. — Când are loc? — Casare. — (Art. 48 al. 1 leg. timbrului).

2. În materie de succesiune averea imobiliară rurală până la cinci hectare și în general averea mobilă până la 2000 lei, deferite descendenților, nu sunt scutite de taxele succesoriale, conform art. 48 al. 1 leg. timbrului, decât numai dacă fiecare din aceste felurite averi sau amândouă împreună ar compune întreaga succesiune, totalitatei averei lăsate de defunct, iar nu partea din succesiune cuvenită unuia dintre moștenitori.

Prin urmare, este indiferent dacă partea unui moștenitor excede sau nu quantumul scutit de taxele succesoriale, aceste taxe se vor percepe dacă întreaga succesiune întrece quantumul arătat.

Așa dar, când tribunalul, fără să se ocupe de totalitatea succesiunii discută numai partea cuvenită unuia dintre moștenitori și constatând că această parte e mai mică de 5 h. teren și 2000 lei avere mobilă, apără pe acel moștenitor de taxele succesoriale, prin aceasta violează art. 48 al. 1 l. t. pronunțând o hotărâre casabilă. (Cas. III, decizia No. 65 din 13 Martie 1919, prin care s'a casat sentința Trib. Teleorman s. II, 130/916)

Recurenta Fabrica de produse ceramice «Medjidia» prin asociatul Inginer A. Kimbaum.
Intimata Firma Gheorghiu & C-o. prin asociatul Gheorghiu, asistat de d-l avocat Păunescu.

Societate comercială. — Opoziție. — Semnarea ei de o persoană fizică, care reprezintă firma. — Dacă e suficientă semnarea numai a numelui de familie?

3. O cerere de opoziție făcută în numele unei firme comerciale este validă, dacă se constată că, pe lângă semnătura firmei pusă cu parafă în josul opoziției, figurează și semnătura proprie a unuia din asociați, care e o persoană fizică autorizată prin contractul de asociație să reprezinte societatea, deși acea persoană fizică a semnat numai cu numele de familie (în speță Gheorghiu), dacă instanța de fond constată că ea a fost bine și suficient individualizată ca persoană fizică prin simpla arătare a numelui de familie și fără pronume. (Cas. III, decizia 289 din 18 Maiu 1916 prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței comerciale No. 39/916 a Tribunalului Constanța).

Apel de colaborare

Războiul mondial a avut, ca în toate ramurile activității omenesti și în știința dreptului, repercusiunea sa, care s'a manifestat în două feluri: pe de o parte printr'o stagnare produsă prin absorbirea energiilor în alte direcții de un interes mai imediat, la care a contribuit și disprețul ideii de drept cu care a fost început și condus războiul iar pe de altă parte prin ivirea de numeroase chestiuni noi născute din noua așezare politică și socială a omenirii. Așa dar juristul care ar voi să-și reia activitatea pe acest tărâm, va avea de făcut o îndoită operă: de refacere în măsura în care va trebui să restabilească trecutul și de creiere, de asemeni în măsura în care va căuta să soluționeze noile probleme pe care o situațiune de fapt i le-a pus în față.

Intre dreptul subiectiv al pumnului, preconizat de militarismul prusac și teoria responsabilității obiective către care tind străduințele științei moderne, de la anxietatea cu forța până la dreptul de autodeterminare a popoarelor, este fără îndoială un lung drum pe care fără să-și dea seama va trebui să-l străbată doritorul de a relua astăzi firul lăsat în părăsire al chestiunilor de drept.

La noi, care după ce am asistat la cotropirea țării am avut bucuria s'o vedem întregită în hotarele neamului, cele două efecte s'au produs cu mai mare intensitate, astfel că acum ieșind dintr'o părăsire completă de aproape trei ani a studiilor juridice, ne găsim de odată în fața atâtor probleme noi printre cari și aceia a unificării legislației în tot teritoriul României Mari, atât de grea din punctul de vedere al dificultăților tehnice și atât de însemnată prin interesul de înalt ordin național ce-l prezintă.

Convinsă de utilitatea pe care colaborarea a cât mai multor inteligențe ale națiunii, din toate ținuturile românești, ar avea-o pentru înfăptuirea acestei mari opere naționale și doritoare în același timp de a da un impuls studiilor juridice, rămase în urmă din cauza evenimentelor prin care am trecut, noua direcțiune a acestei reviste a alcătuit un vast program de activitate în care primul loc îl ține *unificarea legislației* și la care înțelege să asocieze pe toți aceia, cari prin știința lor sunt în măsură să dea o contribuțiune eficace.

Lipsită de orice caracter oficios, și condusă numai de spiritul științific și iubirea de țară, ea nu are altă ambițiune de cât să contribue la prosperarea în mod solid a terenului pe care mâine se va ridica viitorul edificiu al noiei legislațiuni, una singură pentru tot neamul românesc cu care România Mare va trebui să se mândrească.

De aceia îndreptăm apelul nostru de colaborare

către toți juriștii din întreaga țară, convinși fiind că aceleași sentimente care ne au călăuzit la publicarea acestei reviste îi vor determina să ne dea într'o largă măsură, concursul lor pentru ajungerea scopului comun.

Așteptarea noastră se îndreaptă cu deosebită tărie către juriștii din ținuturile alipite, ale căror prețioase indicațiuni ne-ar ajuta mult în directiva ce urmează s'o dăm cercetărilor noastre.

Complexitatea însă a chestiunilor pe care le îmbrățișează programul de activitate expus mai sus, făcând necesară o colaborare pe specialități pentru a duce opera pe care am început-o la un rezultat util, rugăm pe toți aceia care vor adera la mișcarea noastră, să indice o dată cu adesiunile Domniilor lor și specialitatea în care fie care înțelege să lucreze.

Născută din dorința de mai bine a câtor-va, această revistă nu-și va ajunge scopul de cât devenind opera tuturor.

Ea va fi în totdeauna tribuna liberă în care ori cine își va putea spune fără teamă cuvântul și îndemnătorea la lucru a energilor tinere și capacităților timide, căroră s'ar considera fericită să le dea prilejul să se manifeste îndrumându-le către complecta lor dezvoltare.

Dr.

BIBLIOGRAFIE

A apărut: **DECRETELE LEGI RELATIVE LA PAGUBELE DE RAZBOIU** comentate de d-*Vladimir Mavrodineanu*, cunoscutul adnotator al regulamentului de hotărnicii.

Acest comentariu va fi de folos în special membrilor comisiunilor de judecată cari n'au cunoștințe juridice, precum și d-lor avocați, magistrați și oricărui cetățean cari vor avea de formulat asemenea pretențiuni. *Prețul lei 3.75.* — De vânzare la *Curierul Judiciar*.

Anunțăm pe cititorii noștri că abonamentele vor începe cu 15 Iunie 1919, data aparițiunii acestui număr, și i rugăm să binevoiască a corege data începerii abonamentului în chitanțele ce au primit cu ocaziunea plății dela incasatorii noștri D. Niculescu și Marinescu pentru provincie și C. Petculescu pentru capitală. Curierul Judiciar n'a putut apare la timpul anunțat pe de o parte din cauza grevei lucrătorilor iar pe de altă a reorganizării sale. Acum totul fiind asigurat *«Curierul Judiciar»* își reia apartința în mod regulat. D-nii abonați sunt rugați a ne indica prin o carte postală adresa exactă la care doresc a primi ziarul.